

FCI-Standard N° 104 / 12. 03. 1999 / GB

PŁOCHACZ NIEMIECKI

(Deutscher Wachtelhund)

Wersja polska: kwiecień 2011

POCHODZENIE: Niemcy.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA :
24.07.1996.

UŻYTKOWOŚĆ : Płochacz, wszechstronny pies myśliwski.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 8 Aportery, płochacze,
psy wodne .
Seksja 2 Płochacze .
Obowiązują próby pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY : Z literatury łowieckiej wnosić można, że psy, przypominające dzisiejszego wachtelhunda, wykorzystywane do wypłaszania zwierzyny, istniały od stuleci, podobnie jak i nazwa.

Księgi hodowlane dla tej rasy założono na przełomie XIX I XX wieku; jej protoplastą stał się pies o imieniu Lord Augusta 1834 L, pochodzący ze Staufenberg w Górnej Bawarii, kojarzony z kilkoma typowymi sukami. Na początku hodowano tylko psy brązowe (niekiedy z białymi znaczeniami) i łaciate biało brązowe, niekiedy z niewielkim podpalaniem na głowie i nogach („Brand”). Maść dereszowata wprowadzona została przez sukę Baby auf der Schanze 1838 L.

Rudolf Friess, przez dziesięciolecia kierujący hodowlą płochaczy niemieckich, zdecydował, że psy brązowe i dereszowate będzie się hodować oddzielnie; dzięki starannie planowanym kojarzeniom, mimo niewielkiej wyjściowej puli genetycznej, udało się uniknąć szkód, jakie mogłaby przynieść hodowla wsobna.

Osobna hodowla odmian kolorystycznych znajduje dodatkowe uzasadnienie w fakcie, że różnią się one między sobą temperamentem. Psy brązowe są znakomitymi płochaczami, pracującymi blisko przewodnika i wypłaszającymi zwierzynę na strzał, psy dereszowate pracują w dalszej odległości i celują w tropieniu.

Obecnie ten podział użytkowy stracił już na znaczeniu, gdyż do kojarzeń między odmianami kolorystycznymi dochodziło

wielokrotnie. Niemniej jednak rozdzielenie hodowli wydaje się celowe dla zachowania różnorodności genetycznej w obrębie rasy.

Płochacz niemiecki był i nadal pozostaje psem hodowanym przez myśliwych i dla myśliwych. Wykorzystywany jest jako płochacz i wszechstronny pies myśliwski.

WRŻENIE OGÓLNE : Płochacz niemiecki jest średniej wielkości, długowłosym, doskonale umięśnionym psem o szlachetnej głowie i mocnym kośćcu. Długość tułowia jest większa od wysokości; pies nigdy nie może sprawiać wrażenia długonogiego.

WAŻNE PROPORCJE :

Stosunek długości tułowia do wysokości w kłębie: 1,2 do 1.

Stosunek głębokości klatki piersiowej do wysokości w kłębie: 0,5 do 1.

Proporcja kufy i mózgoczaszki : 1 do 1.

ZACHOWANIE / TEMPERAMENT : Pełen energii i pasji pies myśliwski, przyjacielski, pewny siebie, nadzwyczaj pojętny i łatwo przystosowujący się, nie nerwowy ani agresywny.

Typowe dla płochacza niemieckiego są :

- Duża pasja do wyszukiwania zwierzyny.
- Podejmowanie śladu i wytrwałe tropienie.
- Dobre głoszenie.
- Doskonały węch.
- Pasja do aportowania i pracy w wodzie.
- Ciężość na zwierzynę i gryznie.
- Samodzielność w pracy, połączona z umiejętnością podporządkowania się, jeśli pies został odpowiednio ułożony.

Dobry tropiciel postrzałków, aporter i płochacz, niezawodny pies myśliwski, zwłaszcza w lasach o gęstym poszyciu i w wodzie.

Płochaczy niemieckich nie selekcjonowano na stójkę.

GŁOWA

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Płaska, umiarkowanie szeroka, guz potyliczny niewyraźny.

Stop : Tylko umiarkowanie zaznaczony..

Trzewioczaszka :

Nos : Trufla nosowa duża i ciemna, o szeroko rozwartych nozdrzach. Plamy depigmentacji są wadą. Wysklepiony grzbiet nosa (“nos Rzymski”) jest szczególną zaletą.

Kufa : Mocna, grzbiet nosa jednakowo szeroki na całej długości, na końcu trochę zaokrąglona. Nigdy nie szpiczasta, i nie krótsza od mózgowcowca.

Wargi : Równe, suche, napięte. Pigmentacja odpowiada umaszczeniu.

Uzębienie : Kompletnie, 42 zęby według podanego wzoru:

<u>Prawa strona</u>	M P C I I C P M	<u>Lewa strona</u>
szczeka	<u>2 4 1 3 3 1 4 2</u>	szczeka
zuchwa	3 4 1 3 3 1 4 3	zuchwa

Podane skróty oznaczają : I = siekacz, C = kiel, P = przedtrzonowiec, M = trzonowiec.

Zgryz nożycowy (siekacze szczęki tuż przed siekaczami zuchwy), zgryz cęgowy tolerowany. Zęby dobrze rozwinięte, mocne.

Policzki : Suche, napięte, kości policzkowe nie wystające.

Oczy : Brązowe, jak najciemniejsze. Średniej wielkości, osadzone trochę skośnie, ani wypukłe, ani zapadnięte, o dobrze przylegających powiekach, trzecia powieka niewidoczna.

Uszy : Osadzone wysoko, szerokie, płaskie, bez fałd, wiszące bezpośrednio za oczami. Nie są ani grube, ani mięsiste, ani ciężkie. Orośnięte włosom jednakowej długości, sięgającym poza wewnętrzną krawędź. Gdy przyłożyć je do kufy, sięgają trufla nosa.

SZYJA: Mocna, szczególnie mocno umięśniony jest kark, przechodzi w kłęb pod kątem rozwartym. Bez podgardla czy luźnej skóry.

TUŁÓW :

Linia górna : Wszystkie partie grzbietu są proste i płynnie przechodzą jedna w drugą. Zad lekko opadający, ogon stanowi przedłużenie linii grzbietu lub noszony jest lekko ku dołowi.

Kłęb : Mocny i wyraźny.

Grzbiet : Krótki i mocny, bez najmniejszego zapadnięcia za kłębem.

Lędźwie : Silnie umięśnione, prze co wydają się szerokie.

Zad : Lekko opadający, nigdy nie przebudowany, nieco niższy od kłębu.

Klatka piersiowa : Oglądana z przodu owalna, oglądana z boku sięga poniżej łokcia, długa, dobrze wysklepiona, nie beczkowata, ale i nie płaska.

Linia dolna i brzuch : Umiarkowanie podciągnięta od ostatniego żebra rzekomego ku tyłowi. Brzuch dobrze porośnięty sierścią z podszerstkiem.

OGON : W spoczynku stanowi przedłużenie linii grzbietu, może być trzymany ku dołowi. Przy pobudzeniu noszony trochę wyżej i ruchliwy. Dla uniknięcia urazów ogon powinien być przycięty na jedną trzecią długości (nie mniej) w pierwszych trzech dniach życia. Tam, gdzie cięcie jest zabronione, może być pozostawiony w całości.

KOŃCZYNY**KOŃCZYNY PRZEDNIE:**

Wygląd ogólny : Oglądane z przodu proste i równoległe ustawione, oglądane z boku ustawione pod tułowiem i pionowe. Dobrze kątowne.

Łopatka : Dobrze umięśniona, ustawiona ukośnie.

Ramię : W ruchu przesuwa się swobodnie przy klatce piersiowej.

Łokcie : Przylegające do tułowia, nie wykręcone na zewnątrz ani do wewnątrz.

Przedramię : Proste, połączone mocnymi, zdrowymi stawami z pozostałymi odcinkami kończyny.

Nadgarstek : Mocny.

Śrórecze : Trochę nachylone do podłoża.

Łapa: Łyżkowata, zwarta, niepożądana kocia ani zajęcza. Opuszki dobrze pigmentowane, mocne.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny : Oglądane z boku – dobrze kątowane w stawie kolanowym i skokowym. Oglądane z tyłu proste i równoległe, nie beczkowate ani iksowate. Kościec mocny. _

Kolano : Mocne, dobrze kątowane.

Podudzie : Długie, umięśnione, suche.

Staw skokowy : Mocny.

Sródstopie : Mocne, pionowe.

Łapa: Jak przednia.

CHODY : Swobodne i przestrzenne. Kończyny poruszają się równoległe i blisko tułowia.

SKÓRA : Gruba, dobrze przylegająca, bez fałd i pigmentacji.

SZATA:

SIERŚĆ : Zwarta, przylegająca, długa, ale nieprzesadnie, na ogół pofalowana, niekiedy kędzierzawa lub prosta, z gęstym podszerstkiem. Nie powinna być delikatna ani jedwabista. Na karku, uszach i zadzie często lokowata. Tylne strony nóg i ogon z piórami, na szyi często żabot z dłuższej sierści. Brzuch dobrze owłosiony.

Kufa i głowa: sierść krótka, ale gęsta. Na uszach włos lokowaty lub falisty, długi. Gęsty, niezbyt długi włos pomiędzy palcami.

MAŚĆ : Płochacze niemieckie hodowane są w dwóch odmianach barwnych :

- Jednolicie brązowe, rzadziej czerwone (przez czerwoną rozumie się maść w rozmaitych odcieniach: lisią, sarnią, jelenią), często z białymi lub dereszowatymi znaczeniami na klatce piersiowej i palcach.
- Brązowe dereszowate, rzadziej czerwone dereszowate – maść podstawowa gęsto przemieszana z bielą. Przy tej maści często występują łaty na głowie i tułowiu, niekiedy wręcz siodło. Do tej kategorii zalicza się także psy łaciate, z łatami na białym tle. Łaty

mogą być brązowe lub czerwone, zdarzają się także psy, nawet i pochodzące po jednomaścistych, u których białe tło jest cętkowane. U obydwu odmian barwnych może występować podpalanie nad oczami, na kufie, nogach i przy odbycie.

WIELKOŚĆ I WAGA:

Wysokość w kłębie : Psy : 48 do 54 cm,

Suki : 45 do 52 cm.

Waga : W zależności od wzrostu od 18 do 25 kg; suki są nieco lżejsze.

WADY: Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia oraz wpływu na zdrowie, dobre samopoczucie psa, i zdolność wykonywania tradycyjnej pracy.

- Wyraźny stop.
- Brak P1.
- Wargi obwisłe, niedość przylegające.
- Obwisłe powieki.
- Wąski kanał uszny (powoduje skłonność do chorób uszu).
- Beczkowata klatka piersiowa.
- Długie nogi, lekki kościec.
- Sierść cienka, jedwabista, rzadka, słabo owłosiony brzuch. Nieowłosione końce uszu.
- Niewielkie odchylenia od wzorcowego wzrostu lub wagi.

WADY DUŻE :

- Zapalenie skóry, atopowe zapalenie skóry.
- Braki zębów innych niż P1.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE :

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Słaby temperament, lęk przed zwierzyzną lub strzałem.
- Wyraźne wady zgryzu (przodozgryz, tyłozgryz, krzywe szczęki).
- Entropion, ektropion.
- Maść czarna.

- Psy wykazujące wyraźne wady fizyczne i/lub zaburzenia charakteru powinny być dyskwalifikowane.

N.B. Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra w pełni wyczuwalne w mosznie.